

Sygn. akt: I C 214/20 upr

Na rozprawie dnia 6 października 2020

Za powoda nikt się nie stawił zawiadomiony prawidłowo.

Pozwana nie stawiła się pomimo należytego zawiadomienia jej o terminie rozprawy, nie złożyła żadnych wyjaśnień – ani też nie żądała przeprowadzenia rozprawy w jej obecności. Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska

Protokolant p.o. sekretarz sądowy Paulina Warchoł

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2020 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska
Protokolant:	sekretarz sądowy Paulina Warchoł

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2020 r. w Giżycku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko E. G. poprzednio D.

o zapłatę

Oddała powództwo jako przedwczesne.

SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska

Sygn. akt I C 214/20

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanej E. G. (poprzednio D.) kwoty 9.889,00 zł wraz z odsetkami oraz kosztami procesu. Roszczenie swoje wywiódł z umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 2.11.2015 r. zawartej z pozwaną, wskazując, że pozwana nie wywiązała się z ciężącego na niej zobowiązania i nie spłacała pożyczki. Argumentował, że próby polubownego rozwiązania sporu z pozwaną nie doprowadziły do dobrowolnego uregulowania zadłużenia.

Pozwana E. G. (poprzednio D.) domagała się przedłużenia terminu zakreślonego na złożenie odpowiedzi na pozew, ostatecznie nie zajmując jednak stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 2.11.2015 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawarł z pozwaną E. G. (poprzednio D.) umowę kredytu gotówkowego nr (...). Zgodnie z umową całkowita kwota do zapłaty wynosiła 50.268,96 zł, pozwana zaś zobowiązana była do spłaty pożyczki w 48 miesięcznych ratach w wysokości 1.047,27 zł. Pożyczki udzielono na okres od 2.11.2015 r. do dnia 15.11.2019 r. W umowie przewidziano, że w razie opóźnienia pożyczkobiorcy w zapłacie dwóch pełnych rat bank ma prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia.

Pozwana nie wywiązała się z ciążącego na niej zobowiązania terminowego dokonywania spłat w wysokościach ustalonych w zawartej umowie. Uregulowała należność z tytułu zaciągniętej pożyczki jedynie częściowo.

(dowód: umowa pożyczki gotówkowej – k. 16-20,

potwierdzenie wypłaty pożyczki gotówkowej,

wykaz wpłat pozwanej – k. 36-36v)

Pismem z dnia 7.08.2019 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty zaległych należności banku z tytułu w/w umowy pożyczki. Jednocześnie bank poinformował w piśmie o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia, a także o tym, że brak spłaty skutkować będzie wypowiedzeniem umowy pożyczki. Powód nie przedstawił dowodu nadania i doręczenia tego wezwania do zapłaty.

(dowód: przedegzekucyjne wezwanie do uregulowania zaległości – k. 39)

Pismem z dnia 15.11.2019 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty zaległych należności banku z tytułu w/w umowy pożyczki. Powód nie przedstawił dowodu nadania i doręczenia tego wezwania do zapłaty.

(dowód: przedegzekucyjne wezwanie do uregulowania zadłużenia – k. 40-41)

Wobec braku spłaty zobowiązań kredytowych określonych zawartą z pozwaną umową powód w dniu 10.01.2020 r. wystawił wyciąg z ksiąg banku, zgodnie z którym wymagalne zadłużenie pozwanej wynosiło 9.889,00 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg banku- k. 14-15v)

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym w sprawie jest ustalony wyżej stan faktyczny, który wynika przede wszystkim z treści dokumentów zalegających w aktach sprawy. Poza sporem w szczególności pozostała okoliczność łączącego powoda z pozwaną stosunku zobowiązaniowego oraz fakt niewywiązania się z zawartej z powodem umowy pożyczki. Pozwana bowiem, pomimo złożonego wniosku o wydłużenie terminu do zajęcia stanowiska ostatecznie nie kwestionowała w tym zakresie twierdzeń powoda.

Kwestią wymagającą rozstrzygnięcia pozostała zasada odpowiedzialności pozwanej wobec powoda, a w konsekwencji ewentualna wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia.

Rozstrzygając zdiagnozowaną wyżej kwestię sporną wskazać należy, że zgodnie z art. 75c ustawy z dnia 29.08.1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. 2019.2357) jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu tym bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona

dokonaną przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy. Restrukturyzacja, o której mowa wyżej dokonywana jest na warunkach uzgodnionych przez bank i kredytobiorcę. Wskazane regulacje stosuje się odpowiednio do umów pożyczek pieniężnych.

Powyższe oznacza, że w pierwszej kolejności bank winien doręczyć kredytobiorcy wezwanie do zapłaty oraz odczekać do upływu dodatkowego terminu na spłatę zadłużenia wyznaczonego w wezwaniu (nie krótszego niż 14 dni roboczych). Dopiero zaś po upływie tego terminu bank może złożyć oświadczenie woli w sprawie wypowiedzenia umowy kredytowej. Nie jest przy tym istotne, czy wypowiedzenie następuje ze względu na niedotrzymanie przez kredytobiorcę warunków udzielania kredytu, czy utratę zdolności kredytowej. W razie niespełnienia powyższych przesłanek przez bank, czynność prawna banku polegająca na wypowiedzeniu umowy jest nieważna (art. 58 § 1 k.c.). W szczególności nie prowadzi ona do wymagalności wierzytelności banku o spłatę tej części kredytu, co do której kredytobiorca nie pozostawał w opóźnieniu (por. T. Czech, Obowiązki banku w razie opóźnienia kredytobiorcy ze spłatą kredytu, M.Pr.Bank. 2016/12/66-78). Zaakcentować należy, że przepis ten ma charakter bezwzględnie obowiązujący, tym samym wypowiedzenie umowy kredytu nie może być konwalidowane przez późniejsze działania.

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że powód nie wykazał, aby wezwał skutecznie pozwaną do dokonania spłaty, wyznaczając jej odpowiedni termin i informując o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. W aktach sprawy znajduje się pismo datowane na dzień 7.08.2019 r. stanowiące „przedegzekucyjne wezwanie do uregulowania zaległości” z informacją o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Z dokumentów zaferowanych przez powoda nie można jednak wnioskować, że przesyłka pocztowa zawierająca wezwanie (obejmujące zresztą wszystkie wymagane prawem zapisy) została wysłana do pozwanej i skutecznie doręczona. Strona powodowa przedstawiła jedynie wydruk fragmentu książki nadawczej, z której wynika, że dnia 13.08.2019 r. powód nadał przesyłkę kierowaną do pozwanej, przy czym nie sposób zidentyfikować, jakiej przesyłki dotyczy potwierdzenie nadania. W szczególności nie sposób powiązać owego potwierdzenia nadania z w/w wezwaniem do zapłaty, stanowiącym wszak asumpt do ewentualnego wypowiedzenia umowy kredytowej. Na potwierdzeniu nadania znajduje się bowiem numer nadania, którego nie ma na piśmie stanowiącym wezwanie do zapłaty. Nadto dowód nadania dotyczy przesyłki nadanej tydzień po wystawieniu wezwania do zapłaty z dnia 7.08.2019 r., co poddaje w wątpliwość, czy była to przesyłka stanowiąca przedmiotowe wezwanie do zapłaty. To samo dotyczy wezwania do uregulowania zadłużenia pochodzącego z dnia 15.11.2019 r., które również jest wadliwe, albowiem nie zawiera informacji o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Jednocześnie z dokumentów zaferowanych przez stronę powodową wynika, że powód zaniechał całkowicie wypowiedzenia umowy. Powód bowiem nie zaferował w tym względzie żadnego dowodu. W ocenie Sądu zatem powód nie tylko nie wykazał skutecznie, by skierował do pozwanej wezwanie do zapłaty zaległości kredytowej z pouczeniem o możliwości wdrożenia postępowania restrukturyzacyjnego, ale także nie wykazał, by skutecznie wypowiedział umowę pożyczki z zachowaniem terminu wypowiedzenia. W konsekwencji strona powodowa nie wykazała, że kredyt został skutecznie postawiony w stan wymagalności. Marginalnie wskazać należy, że nawet jeśli powód wypowiedziałby umowę pożyczki pozwanej, to i tak niespełnienie przez powoda przesłanek określonych w art. 75c ustawy z dnia 29.08.1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. 2019.2357) skutkowałoby nieważnością czynności banku polegającej na wypowiedzeniu umowy kredytowej.

Zauważenia wymaga, że przepis art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Prawo bankowe (Dz.U.2020.1896) stanowi, że księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności, mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Zgodnie z ust. 1a wskazanego artykułu, moc prawna dokumentów urzędowych, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Z powyższych względów zawarte w wyciągu z ksiąg banku oświadczenie z dnia 10.01.2020 r. o wysokości należności jest jedynie dowodem złożenia takiego

oświadczenia przez pracownika powoda, a nie dowodem istnienia należności banku wobec pozwanej we wskazanej wysokości. Tym bardziej także nie było wystarczające dla udowodnienia wymagalności roszczenia.

W konsekwencji stwierdzić należy, że powództwo powinno podlegać oddaleniu jako przedwczesne. W efekcie również rozstrzygnięcie ewentualnej wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia było w realiach tej sprawy przedwczesne, skoro roszczenie nie jest wymagalne. W związku z powyższym Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.